

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a patra a Postului Mare, a sfântului Ioan Scărarul

Vin cu Tatăl, căci Tatăl este în Mine. Amin. În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, vin în carte. Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine. Amin. Vin în cartea lui Verginica și Mă fac cuvânt peste grădină.

O, Verginico, facem sfat în cartea ta, și tu ești cu Tatăl și cu Mine, și lucrăm cu Duhul Sfânt peste poporul Nostru. Eu sunt din Tatăl, și sunt născut mai înainte de toți vecii din Tatăl, Dumnezeu Cel adevărat, și Tatăl le-a făcut pe toate prin Mine. M-am născut Lumină din Lumină, și lumină am lucrat, și pe toate le-a așezat Dumnezeu în lumină. O, Verginico, facem sfat ceresc ca și la început. Tatăl este în Mine ca și la început când am rostit: *«Să facem om după chipul Nostru și după asemănarea Noastră, ca să aibă stăpânire peste cele de pe pământ, peste cele de sub pământ, peste cele din mare și peste cele din văzduh și peste tot pământul. Și l-a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său, bărbat și femeie, și i-a binecuvântat ca să umple pământul și să-l supună și să stăpânească tot ce e pe el»*.

O, Israele, cuvântul Meu se întocmește peste tine ca să facă din fiii tăi fii ai lui Dumnezeu. Cuvântul naște fii, și se sfătuiește cu fiii ca să facă om după chipul lui Dumnezeu și după asemănarea lui Dumnezeu. Cine nu se naște de sus, nu poate să fie fiu al împărăției cerurilor. Cuvântul Meu vine de sus, din Tatăl și din Fiul, căci Eu și Tatăl una suntem.

O, copii din grădină, luați aminte la cuvintele Mele și întăriți-vă, fiilor. Eu când am grăit lui Daniel care se rugase Mie să-Mi amintesc de făgăduințele Mele și care mărturisea către Mine greșalele lui Israel cerând milostivire și iertare, Daniel avea vlaga slăbită în el și zicea: *«O, Stăpânul meu, mă înspăimânt și îmi piere puterea, că Tu ești mare, și eu sunt așa de mic, și nu am putere în grai.»*, dar Eu i-am zis: *«Nu te teme, om plăcut lui Dumnezeu, nu te teme! Pace ție! și te întărește, și te îmbărbătează, că îți voi descoperi ție cele scrise în Cartea Adevărului»*.

O, copiii Mei cei unși ca să stați în calea cuvântului Meu care vine pentru Israel și pentru toate noroadele de pe pământ! Întăriți-vă, fiilor. Iubiți pe Dumnezeu, și îmbărbătați-vă înaintea cuvântului Meu, că Eu vă sunt mângâiere. O, fiilor, Mă ating de voi mereu, și vă întăresc ca să Mă pot face cuvânt peste pământ și să-Mi împlinesc cele scrise în Cartea Adevărului, căci Cartea Adevărului este în cer, și Eu iau din ea și vă aduc vouă după cum a fost făgăduința Mea când am spus: *«Mă duc în Tatăl, și vă voi trimite pe Duhul Adevărului, Care din al Meu va lua și vă va învăța pe voi. Lumea nu poate să primească Duhul Adevărului, pentru că lumea nu-L vede și nu-L știe, dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne în voi și între voi»*. Mă fac cuvânt între voi, căci așa am zis atunci: *«Mă duc, și vin iar la voi, căci Eu sunt viu»*.

O, Israele, copil iubit de Dumnezeu, să te lupți, fiule, în iubire de Dumnezeu, că Eu așa am zis: *«Dacă Mă iubește cineva, păzi-va cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi pe el și vom veni la el și Ne vom face locuință»*. Este scris în Scripturi: *«Cel ce nu iubește pe Dumnezeu, să fie anatema, căci Domnul vine»*. Și ce este acest cuvânt al Scripturii? Fiilor, fiilor, unde nu este Dumnezeu, acolo își face loc diavolul cu ale sale, își face loc cu nepăsarea, cu necredința, cu răcirea dragostei, cu cârtirea, cu neascultarea, cu ura, cu bârfa, fiilor. E plină lumea de nedragoste, e plină de plăceri diavolești, căci cine nu iubește pe Dumnezeu, este anatema. Ce e aceea bârfă? E lucru diavolesc. Eu de aceea v-am învățat pe voi că nu e bună vorbirea doi câte doi, că acest obicei e obicei lumesc, e bârfă, fiilor.

O, Verginico, Mă fac Învățător în cartea ta și îl învăț pe Israel viața, tată. Lumea nu știe ce este viața, căci viață înseamnă să-L iubească omul pe Dumnezeu și să vorbească de Domnul pe cale ca să vin cu Tatăl și să-Mi fac locuință de Emaus în cel ce are pe Dumnezeu.

– O, bunule Învățător, tot așa îl învăț și eu pe poporul Tău cel mic, ca să moștenească viața cea veșnică, Doamne, și să aibă milă de Tine. Tu ești Cel căzut între tâlhari, Care n-ai găsit milă nici de la leviți, nici de la preoți, dar ai găsit la samarineni, și ei Te-au luat în casa lor și Te-au iubit și Te-au ascultat, Doamne, și așa înveți și pe poporul Tău, să facă și fiii de azi asemenea, Doamne.

O, măi copii, auziți voi ce spune Domnul: «Unde nu e Dumnezeu, acolo își face loc diavolul cu ale sale». Vine diavolul cu nepăsarea, cu necredința și cu bârfa vine. Ce e aceea bârfă? Bârfa înseamnă ne iubire de Dumnezeu. Bârfa înseamnă iubire de sine, fiilor. Asta înseamnă bârfă. Fugiți de cel ce bârfește, că bârfa e unealtă diavolească. Aduceți-vă aminte de cuvântul lui Dumnezeu, că mai înainte ca să merg eu la cer, a grăit Domnul că după ridicarea mea se vor face în poporul Său două tabere, și o parte vor rămâne oi și miei, și cealaltă parte se vor face din oi, lupi, și vor da să sfâșie. Vin să vă spun și eu să fiți atenți, voi, lucrători și străjeri peste Israel, căci Domnul a câștigat un popor. Aveți grijă de el, ca să nu intre în popor lupi care vin și scrâșnesc și care nu cruță turma Domnului, că iată durere, că lupii care s-au făcut din oi, lupi, au fost numai cu înfățișarea oi, dar lupul își dă în petec oricât ar fi de frumoasă haina de oaie sub care stă pitit, că iată, dintre voi înșivă se ridică și sucesc învățătura Domnului și trag pe ucenici din turmă, și lupul nu mai știe că ucenicul e fiu al Domnului, și lupul e lup, fiilor. Vegheați și iar vegheați peste inima fiilor din Israel, căci bârfa înseamnă iubire de sine, fiilor, și e unealtă diavolească.

O, nu e bună vorbirea doi câte doi, ci e bună strângerea laolaltă și inima deschisă, fiilor, căci frații lui Hristos trăiesc în Hristos, nu în ei. Frații trăiesc unul în altul, căci Hristos așa a zis: «Voi în Mine, și Eu în voi», și unde nu este simțită această lucrare, acolo își fac loc mahniri și tristeți și dureri, și eu aș voi să nu aveți supărări, fiilor din Israel. Voiesc mângâieri să aveți, și bucurie și pace să luați de la Domnul, că mereu ați primit din gura Domnului pace peste voi. Vorbirea doi câte doi e bârfă, e lucru diavolesc, că de Dumnezeu nu vorbesc cei doi care vorbesc. Domnul nu trebuie ascuns între doi. Domnul trebuie vestit și împărțit, iar vorbirea doi câte doi nu este pentru Domnul, și este bârfă despre frații Domnului. O, Israele, mereu ai auzit cuvânt din cer, care ți-a spus ție așa: «Cel ce se oprește la sfat cu cei răzvrătiți, cu cei bârfitori, acela cade în obiceiuri lumești, că bârfa e duh de lume, și e vrăjmașă lui Dumnezeu bârfă».

Ce ai tu cu cel ce greșește, cu cel ce nu-ți place de el? Dacă iubești pe Dumnezeu stai lângă Dumnezeu și lângă izvorul cuvântului Său, căci cine părăsește strângerea laolaltă pe lângă cuvântul Domnului care se descoperă în biserică, unul ca acela cade în duh de lume, în duh de nepăsare, și se împlinește cu el Scriptura aceea care spune: «Dintre voi se vor ridica bărbați care culeg de la lume și duc la voi, și de la voi ca să ducă la lume, și între voi se vor strecura lupi răpitori, care nu vor cruța turma și vor trage afară pe ucenici».

Iată, fiule pe care te vedeam clătinându-te, eu mereu strigam la tine și îți arătam starea și te mustream ca pe unul iubit, și tu te-ai sculat să nu faci voia Domnului, și să mai tragi afară din munca Domnului și să te faci fur de cele sfinte, căci cuvântul lui Dumnezeu sfintește pe om, și tu Îl faci mincinos pe Dumnezeu, iar pe tine adevărat, și tragi afară ucenici, și te faci învățător, și te faci dumnezeu peste cei slăbiți de tine, și tu ești neputincios și nu vezi cum ești. Și când vei vedea cum ești, și când îți vei vedea lucrarea ta cea împotriva lui Dumnezeu, ce ai să faci oare? Ce ai să faci?

O, rău e de omul care iubește lumea, că acela nu se poate face ucenic al lui Hristos, căci iubirea de Hristos este vrăjmășie cu lumea, precum tovărășia cu lumea este vrăjmășie cu Dumnezeu. Rău e de omul care nu crede Scriptura, că acela nu stă cu Dumnezeu, și se duce în

lume. Fericit este cel ce vine din lume și se alipește cu dor de Dumnezeu, că acela face ce a făcut Maria Magdalena și vine și învață iubirea de Dumnezeu.

O, Doamne, Tu ai putere să-Ți faci ucenici iubitori, și ai putere să-Ți împlinești toate Scripturile, Doamne. Întărește pe fiii grădinii și fă din ei cuvânt peste Israel, și fă din Israel cuvânt peste mulțimile din care se vor dăruii Ție mulți ucenici, bunule Învățător, iar Tu îi vei învăța ce să facă pentru ca să aibă viața veșnică. Amin.

– O, trâmbiță cu grai dulce, o, Verginico! Maria Magdalena iubea păcatul, tată, și Eu Mi-am pus de gând s-o vindec, și am ieșit în calea ei cu știrea despre Mine și am atras-o ca s-o iubesc și ca să-i arăt apoi iubirea și ca s-o învăț să aibă viața veșnică. Ea era mândră de frumusețea ei, de păcatele ei, și Eu am învățat-o smerenia, și cu smerenia să se vindece de mândrie; și am învățat-o milostenia ca să se vindece de iubirea de argint; am învățat-o dragostea și bucuria pentru bine ca să se vindece de invidie; am învățat-o înfrânarea și curăția ca să se vindece de desfrânare; am învățat-o să îmbrățișeze sărăcia ca s-o vindec de lăcomie; am învățat-o răbdarea cea bună, ca să se vindece de mânie, și am învățat-o hărnicia creștinească și duhovnicească pentru ca s-o vindec de lene. Am lucrat peste ea cu iubire și cu cuvânt de dragoste ca să scot din ea pe cei șapte demoni, care erau: mândria și iubirea de argint și invidia și desfrânarea și lăcomia și mânia și lenea de cele bune, că ea lucra numai rele și zicea că este bine, căci păcatul îi apare omului în față ca nepăcat, ca la Adam apare păcatul, și omul nu zice că e păcat, și după ce-l face vede ce a făcut. Eu am vindecat-o pe Magdalena de păcate, și am iubit-o dacă M-a ascultat, căci s-a smerit văzându-și răul din ea și nimeni nu i-a spus că e păcat ce face ea. Dar Eu am iubit-o, și i-am arătat ce este în ea, și ea nu s-a mai putut ascunde în ea, și s-a lăsat iubită de Cel Care a iubit-o cu adevărat, scoțând din ea pe demonii cei cuibăriți în ea. Ea M-a lăsat să Mă ating de păcatele ei ca să se vindece de ele, și cu multă iubire am vindecat-o, și am făcut-o mireasă Mie pe cea plină de păcate și curățită de ele și albită prin iubire, iar lumea Mă făcea desfrânat, căci Eu Mă alipeam de ei ca să-i vindec și să le arăt desfrânarea care trebuia vindecată. Lucram cu multă iubire, lucram cu răbdare și Mă apropiam de cei păcătoși și purtam ocară păcatelor lor, după cum scrie în prooroci: «*Domnul a făcut să cadă asupra Lui fărâdelegile noastre, ale tuturor, împovărându-Se cu ele*». Lucram să scot din păcătoși demonii iubirii de sine și să-i vindec și să-i fac ucenici, căci fericit este cel ce vine din lume și scapă de demonii lumii și se alipește de Dumnezeu, așa cum a fost și cu Maria Magdalena care s-a lăsat vindecată și care a învățat iubirea de Dumnezeu și curățenia inimii și a duhului și a trupului.

O, fiilor unși, așa trebuie lucrat peste cel ce vine să fie cu Domnul. Trebuie mai întâi să scoatem din el pe cei șapte demoni, și trebuie umblat înăuntru, că omul singur nu spune. De aceea vă spuneam Eu cu ani în urmă că avem de băgat mâna în iad după suflete, și iadul e murdar, dar voi fiți sfinți și arătați omului ce are înăuntru, că singur nu spune omul, și se arată bun și curat, dar până nu este curățat nu e curat omul. Nu vă temeți, fiilor. Eu vă spăl mereu de murdăria păcatelor din om, dar omul trebuie să ajungă om după chipul lui Dumnezeu, și e de lucru la această naștere de sus a omului. Voi ați văzut cum am lucrat Eu cu Maria Magdalena ca s-o trag de partea Mea. Voi ați văzut pe apostolul Pavel cum lucra și zicea: «*M-am făcut asemenea cu mulți, ca să-i câștig apoi lui Hristos*». Voi ați văzut cum strig Eu la fiii cei neputincioși: «*Veniți, fiilor! Veniți, și nu plecați, că Eu vă vindec de păcatele voastre că-Mi sunteți fii*». La cei neputincioși strig, nu strig la cei răzvrățiți, că aceia s-au făcut lupi, care nu-Mi cruță turma și care trag afară pe ucenici, ca proorocii mincinoși care trag de partea lor chiar și pe cei aleși ai Mei, pe ucenicii Mei, cei aleși de Mine.

Am un fiu, ba chiar doi fii am care s-au lăsat spre neputință de fire și de minte și de cuget, și strig pe cel neputincios: vino, fiule ucenic, vino, tată, spre putere, că nu te cheamă omul, ci Eu te chem: vino! Vino să fii ucenic, căci cel ce nu lucrează lucrare de ucenic, acela nu stă. Vino să-ți înviezi puterea! Vino, că te aștept să vii! Vino! Eu sunt Dumnezeu, și nu om. Eu sunt cuvânt peste tine. Vino la cuvântul Meu! Amin. Ridică-te la cuvântul Meu și vino! Vino, tată, înapoi

lângă Mine, că prin neputința ta pică și altul, și tu nu poți să plătești sângele fratelui tău care cade văzând neputința ta. Vino! De șapte ori îți zic: vino să fii în lucru cu Mine, și ca să te găsesc lucrând, că vin cu zile noi de serbare, cu zile de veac nou și cu nuntă de veac nou pe pământ. Ia haina pe tine și stai înaintea Mea îmbrăcat și nu gol, căci Eu sunt trup și cuvânt. Cine întoarce spatele la Dumnezeu, să nu se lupte cu Dumnezeu, ci să se întoarcă cu fața și să zică: „*Întoarce-Te, Doamne, în viața mea, în cugetul meu, în inima mea, și Îți fă în mine locuință și stai în mine cu masa Ta de cină nouă și mă iartă ca pe un fiu neputincios*“. Amin, amin, amin.

24-03/06-04-1997